FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 15. december 1993 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. I den foreliggende traktatbrudssag har Kommissionen gjort gældende, at Den Italienske Republik ikke rettidigt har gennemført direktiv 88/599/EØF [1] i national ret og/eller meddelt Kommissionen teksten til gennemførelsesbestemmelserne. Dette direktiv indeholder mindstekravene til den kontrol, medlemsstaterne skal foretage for at sikre, at de fællesskabsretlige bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport overholdes.

2. I henhold til direktivets artikel 7, stk. 1, skal medlemsstaterne [2] sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 1989 [3]. Denne bestemmelses stykke 2 pålægger medlemsstaterne at meddele Kommissionen deres love og administrative bestemmelser vedrørende gennemførelsen af dette direktiv.

3. Den sagsøgte medlemsstat har for Domstolen alene påberåbt sig et lovforslag, hvorefter det omtvistede direktiv skal anvendes af forvaltningen.

4. Det er derfor ubestridt, at sagsøgte ikke rettidigt har opfyldt sin forpligtelse til at *gennemføre* direktivet, hvorfor Kommissionen skal gives medhold på dette punkt. Spørgsmålet om den *manglende meddelelse* om bestemmelserne bør derimod ikke indgå i Domstolens afgørelse, eftersom der netop ikke foreligger nogen bestemmelser, der kunne og skulle meddeles.

* Originalsprog: tysk.

1 — Rådets direktiv af 23.11.1988 om standardkontrolprocedurer for gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3820/85 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport og af forordning nr. 3821/85 om kontrolapparatet inden for vejtransport (EFT L 325, s. 55).

2 — Undtagen Portugal, der havde frist til den 1.1.1990.

3 — I øvrigt bemærkes det, at fristen for gennemførelse på omkring seks uger synes overordentlig kort. Den sagsøgte medlemsstat har dog ikke gjort dette gældende. I denne forbindelse henvises der til dom af 27.10.1992 (sag C-74/91, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 5437), hvorefter medlemsstaterne under traktatbrudssager om overtrædelse af et direktiv ikke kan gøre gældende, at det er ulovligt, men kun at det skal betragtes som en nullitet (præmis 10 og 11). Under alle omstændigheder må de, hvis de vil påberåbe sig, at direktivets gennemførelse er absolut umulig, godtgøre denne påstand (præmis 12).

5. Jeg skal derfor foreslå, at:

— Det fastslås, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 88/599/EØF.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.